

РЕШЕНИЕ

№ 1742

гр. София, 11.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **12862** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Ъ., [дата на раждане] в Турция, срещу отказ на виза тип „D“ изх. № А. 19005861 от 16.10.2019г., издаден от трети секретар в Консулската служба (КС) на Посолството на Република България в А., Република Турция.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон. Изложени са доводи за липса на мотиви и допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му. Ангажира доказателства. Моли съда да го отмени и да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението като разреши издаване на виза D. Не претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, трети секретар в КС в Посолството на Република България в А., Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № А. 19005861 от 27.08.2019г. (л.23), жалбоподателят М. Ъ., турски гражданин, [дата на раждане], е

подал до Посолството на Република България в А., Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт, удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] между жалбоподателя М. Ъ. Ъ. и българската гражданка С. Н. П. на 27.07.2019г. в Турция; копие от паспорта и личната карта на съпругата с имена С. Н. Ъ.; нотариално заверена декларация от 19.08.2019г., съгласно §1, т.20, подт.2 от ДР на ЗЧРБ във вр. с чл.62, ал.4 от ППЗЧРБ, от С. Н. П., че предоставя адрес на пребиваване на М. Ъ. в собствения си имот в [населено място], ж.к. Изгрев-Изток, [улица]; нотариален акт № 172. том I, рег. № 2007, дело № 162 от 22.05.2015г. за покупко-продажба на апартамент, находящ се на декларирания адрес; удостоверения за настоящ и постоянен адрес на С. Н. Ъ. на същия адрес; декларация от С. Н. П. от 19.08.2019г., че ще осигурява подслон и издръжка на М. Ъ. за времето, през което ще пребивава в Република България; нотариално заверена декларация от М. Ъ. и С. Н. Ъ., че са сключили граждански брак на 27.07.2019г. в И., живеят заедно, нямат деца от брака, изповядват мюсюлманска религия и владеят български език на добро ниво, както и че бракът им не е сключен поради материални обнлаги и не е с цел заобикаляне на законите на Република България; договор за открит срочен депозит на М. Ъ. в ПИБ от 26.08.2019г.

На 16.10.2019г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17, вр. с чл.26, ал.3 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: „целта и условията не са доказани достоверно. От извършената проверка е установено, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешително за пребиваване“. Посочено е, че: „лицата не живеят в едно домакинство, а в различни държави“.

С жалбата е представено копие на нотариално заверено пълномощно, с което С. Н. Ъ. упълномощава турските граждани М. Ъ. и Х. Ч. да стопанисват и управляват лекия й автомобил марка Ауди, модел А-7спортбек, с рег. [рег.номер на МПС] . В хода на съдебното производство е представен и трудов договор № АР-21084/06.01.2020г., между [фирма], [населено място] и С. Н. Ъ..

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № А. 19005861 от 27.08.2019г. От дирекция „Миграция“-МВР, с писмо УРИ-536400-23619/10.12.2019г., постъпило в АССГ на 11.12.2019г., е изпратено становище от началник на група „Миграция“ на ОДМВР – П. с № 538р-2663/02.10.2019г., в което, след извършени проверки по искане за виза тип D по чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ на чужденеца М. Ъ., е изразено отрицателно становище. Отбелязано е, че е посочил неверни данни за адрес на пребиваване. В докладна записка рег. № 538бр-2643/30.09.2019г. до началника на сектор „Миграция“ ОДМВР П., относно извършена проверка по съгласувателна процедура с № 530/04.09.2019г., е посочено, че при извършена проверка на адрес: [населено място], [улица], ет.5, ап.15, с цел проверка на достоверността на посочените данни в съгласувателната процедура, на посочения адрес не е открит никой. В следствие е проведен разговор с майката на С. Ъ., В. И. А., споделила, че в момента С. е извън страната, а бракът на дъщеря й е фиктивен, с цел заобикаляне на българското законодателство, при което чуждият гражданин да получи пребиваване в Република

България, поради което не може да се потвърди надеждността на посещения адрес. С писмо рег. № М-47/08.01.22г., постъпило в АССГ с вх. № 945/13.01.22г. зам. председателя на ДАНС, уведомява съда, че процесното заявление за виза е разгледано от ТДНС П., като е изразено становище рег. № д-31-3053/01.10.2019г., че лицето не представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същото да получи виза.

По искане на жалбоподателя по делото са разпитани двама свидетели. От показанията на свидетеля С. В. А., сестра на съпругата на жалбоподателя С. Н. Ъ., С. и М. са заедно от четири години. Запознали се в Л., където тя учила от 2012г. Малко след това заживели заедно и юли месец 2019г. сключили брак. Имали сключен и религиозен брак в И., в джамия, който е по –силен и от гражданския. От август са в България и живеят в [населено място]. Свидетелката живее близо до тях, идват ѝ на гости, живеят заедно. С. готви, сметките са им общи. Купили си мебели за къщата, заедно си харчат парите. Вуйчото на М. е идвал два пъти на гости в П.. Свидетелят твърди, че са сключили граждански брак в общината в П., но тя не е присъствала на церемонията. Познава М. от юли 2019г, преди това е общувала с него по интернет. Със семейството му са се запознали по интернет.

Свидетелят С. Н. Ъ., съпруга на жалбоподателя, заявява, че се запознала с М. в края на 2015 г., чрез общи познати, и от 4 години са в интимна връзка. Живеели в Л. заедно, на един адрес, в едно домакинство. След като завършила на 25.09.2018г., работила като счетоводител в Л.. Оженили се след 4-годишна връзка на 27.07.2019 г. по любов, сключили граждански брак, след което сключили и религиозен брак в джамия. Говорят един език – турски, тъй като тя е от турски произход. Част от роднините на М. са във Франция. Майка му, баща му и сестрите му са в Турция и преди брака се запознали лично, дотогава общували по интернет. На гражданския брак свидетели били сестра му и съпругът ѝ. Имало и други гости – майка му, баща му, съседи. След брака М. Ъ. получил виза „С“ за България. Дошли в П., в нейния собствен апартамент, близо до майка ѝ и сестра ѝ, където ходили често. Вуйчото на М. е гостувал в България. Отседнал е при майка ѝ за една седмица. Имали проверка от отдел „Миграция“ П., разгледали банята, спалнята и казали, че всичко е точно. На тази проверка присъствали и двамата със съпруга ѝ, но не били съставени документи. Мислят да останат в България и да работят.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена на 25.10.2019г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 16.10.2019г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ. Видно от текста на жалбата пред съда, жалбоподателят се е позовал на обстоятелството, че има сключен граждански брак с българската гражданка, с която живеят заедно, предвид което се касае, за лице, което е член на семейство на български гражданин. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката заповед № 95-00254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № 22/26.06.2018г. на посланика на Република България в Република Турция. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят М. Ъ., турски гражданин, към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на български гражданин, съгласно представеното удостоверение за сключен граждански брак.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "D" с правно основание чл.15, ал.1 вр. с чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ – с цел да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България като член на семейство на български гражданин.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му. Не е ограничено правото на защита на оспорвания, който видно от изложените в жалбата доводи е разбрал и е запознат с мотивите за постановения отказ. Неоснователно е твърдението в жалбата, че актът не е мотивиран. Отказът е мотивиран с резултатите от извършената от дирекция "Миграция" проверка, при която е установено, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешително за пребиваване. Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17, според която се отказва издаване на виза на

чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В случая в мотивите на обжалвания отказ административният орган се позовава на резултатите от извършената проверка, обективирани и обобщени в писмо рег. № 538бр-2663/02.10.2019г., които са част от административната преписка. От тях се установява, че при проверка на 05.09.2019г. е извършена проверка на декларирания в документите за издаване на виза адрес в [населено място], [улица], ет.5, ап.15, не е открит никой. При проведен разговор с майката на С. Ъ. –В. И. А., тя е споделила, че в момента С. е извън страната, както и че бракът на дъщеря ѝ е фиктивен, с цел заобикаляне на българското законодателство, при което чуждият гражданин да получи право на пребиваване на Република България.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е обсъдено в мотивите на оспорения отказ. Следователно органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на дирекция "Миграция" МВР, каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона. В оспорения отказ за издаване на виза е посочено като правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, вр счл. 26. ал.3 ЗЧРБ – чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Съгласно приложимата към спора разпоредба на чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Административният орган е формирал извод за наличие на цитираната предпоставка за отказ въз основа на установеното при проведените беседи с цел придобиването на данни по чл. 26, ал. 3 и ал. 4 от ЗЧРБ с майката на съпругата на жалбоподателя, като същата е заявила, че бракът на дъщеря ѝ е фиктивен, сключен е с цел заобикаляне на закона, за да получи чуждият гражданин пребиваване в България.

Разпоредбата на ал. 4 предвижда, че преценката за отказ на

разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат изброените в ал. 4, а в ал.5 е предвидено, че тези данни могат да се установяват чрез интервюта, провеждани от служители на службите за административен контрол на чужденците, от изявления на засегнатите или на трети лица, по документален път или от извършени от държавни органи проверки и разследвания. В случая С. Ъ. не е изслушана, но това процесуално нарушение не е съществено, доколкото тя е разпитана от съда и от нейните показания не се установяват факти, които биха могли да доведат от различен извод от този, до който е стигнал административният орган.

В показанията пред съда свидетелката Ъ. твърди, че се познава с М. Ъ. от 4 години от Л. Франция, където са живеели заедно. По делото обаче, въпреки дадените от съда указания за разпределение на доказателствената тежест, не се представи нито едно друго доказателство например писмено доказателство, каквито би следвало да съществуват при съвместен живот на двама души в продължение на 4 години. Представеното пълномощно, с което С. Ъ. упълномощава М. Ъ. да управлява автомобила ѝ не може да се приеме за такова доказателство, тъй като е от 29.08.2019г., освен това е неясно и от него не може да се установи чий е автомобилът и за кое „дружество“ става въпрос, а освен М. Ъ. упълномощен е и друг турски гражданин Х. Ч.. Представеният трудов договор от 06.01.2020г. също не може да подкрепи твърденията, свързани с реалността на брака. Свидетелските показания на съпругата на жалбоподателя и нейната сестра, на осн. чл.175 ГПК, вр. счл. 144 АПК, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Показанията на свидетелката А., също не могат да бъдат кредитирани, доколкото те противоречат на представените по делото писмени доказателства, същата заявява, че сестра ѝ е сключила граждански брак в П., а от удостоверението за сключен граждански брак се установява, че той е сключен в Турция.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава.

Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Простият факт на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда в настоящето производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ъ., [дата на раждане] в Турция, срещу отказ на виза тип „D“ изх. № А. 19005861 от 16.10.2019г., издаден от трети секретар в Консулската служба на Посолството на Република България в А., Република Турция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: